

PAŃSTWOWY TEATR
im. J. Osterwy
w Gorzowie Wlkp.

Dyrektor
i Kierownik Artystyczny
BOHDAN MIKUĆ

Aleksander Kopkow

S Ł O Ń

Komedia w czterech aktach
Przełożył: KLEMENS BIAŁEK

O S O B Y:

MOCZAŁKIN, marzyciel, marzy o burżujskim życiu	BOGUMIŁ ZATOŃSKI
MARFA, jego żona, jękliwa kobiecina	IZABELLA BILSKA
DASZA, ich córka, ani mądra, ani głupia	DANUTA ŚLIWA
MITIA, ich syn, domorosły filozof	ADAM GWARA
PASZKA, ich młodszy syn	WOJCIECH PISAREK
KURYCYN, przewodniczący kołchozu	JERZY KOCZYŃSKI
SWIOKLIN, małomówny komsomolec	MACIEJ RESZCZYŃSKI
CAPLIN, aferzysta wiejski	WACŁAW WELSKI
AŁŁA, jego żona i współpracowniczka	IZABELLA NIEWIAROWSKA-WOŁOZYŃSKA
SĄŁAKIN, chłop „taki sobie”	WIESŁAW WOŁOZYŃSKI
WARWARA	JANINA MRAZEK
PANUJEW	WŁADYSŁAW TROJANOWSKI
OJCIEC ŁUKIAN, pop	BOHDAN MIKUĆ
Dziewczyny	ELEONORA WALLNER
	ANNA ZAPAŚNIK *
	JOLANTA WOLNIAK *

Akcja toczy się nad środkową Wołgą. Wszystkie osoby to kołchoźnicy.

Reżyseria: BOHDAN MIKUĆ
Asystent reżysera: MACIEJ RESZCZYŃSKI

Scenografia: ANTONI LEON BARAŃSKI
Asystent scenografa: MICHAŁ PUKLICZ

P R E M I E R A: 19 listopad 1977 r.

* zespół pomocniczy

„Co prawda wycisnęta na sztukach Aleksandra Kopkowa swe piętno plakatowo-agitacyjną konspektowość i powierzchowna akcyjność, kultywowane przez różnego rodzaju „świeclicowe inscenizacje” i „żywe gazety” a jednocześnie sztuki jego cechowała imponująca odwaga satyryczna i całkowicie indywidualne podejście do problematyki współczesnej. Młody pisarz wali na odlew w nieodpowiedzialną i pustą frazeologię krzykaczy i demagogów, w pasożytów i kombinatorów, w urzędników bezdusznie powtarzających potworne slogany, bezsensowne i patetyczne sformułowania. Jawna a nawet przesadna symbolika socjalna i autentyczny koloryt obyczajowy, groteskowa deformacja i celność detalu psychologicznego, absurdalność i zdrowy sens splatają się u Kopkowa w jednolitą całość dowodząc, że dramaturg jest wierny swemu ideałowi: teatrowi Suchowo-Kobylińska ze swymi jaskrawo i okrutnie zarysowanymi postaciami, ze swą rzeczywistością przerażającą fantazję”.

Tak charakteryzował twórczość Aleksandra Kopkowa znany radziecki krytyk i teatrolog Siergiej Cimbat. Nazwisko Kopkowa nie odnotowują ani wielkie encyklopedie, ani specjalistyczne słowniki literackie i teatralne. To co wiemy o Kopkowie oparte jest na fragmentarycznych relacjach, wspomnieniach i nielicznych dokumentach.

Aleksander Kopkow urodził się w 1910 r. w guberni jarosławskiej i wzorem ojca wybrał zawód robotnika budowlanego. Nie sposób stwierdzić czy przypadkiem, czy świadomie młody Kopkow skoncentrował swe zainteresowania na dramaturgii.

Po premierze sztuki „Car Potap”, wystawionej w roku 1940 przez Borysa Baboczkina na scenie leningradzkiego Wielkiego Teatru Dramatycznego im. M. Gorkiego Aleksander Kopkow uznany został za najbardziej obiecującego dramaturga radzieckiego.

Pokładanych w nim nadziei spełnić nie zdołał: w pierwszym roku Wielkiej Wojny Ojczyźnianej poległ w obronie Leningradu. W roku 1932 Kopkow napisał komedię w czterech aktach „SŁOŃ”. Cytowany wyżej krytyk radziecki widzi w niej kontynuację najbardziej charakterystycznych cech pisarstwa Kopkowa, a jednocześnie jedno z dwu najwybitniejszych jego osiągnięć dramaturgicznych.

D25
XIV 72
1687
1944

